

Arrest

nr. 219 091 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
1030 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2017 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 december 2016 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan, dit in de hoedanigheid van een partner in een duurzame en stabiele relatie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 juni 2017 een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 juli 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.12.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Immers, betrokkene is in de ANG gekend voor 6 verschillende feiten.

Gelet op de aard en de veelheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. De referentiepersoon heeft vier kinderen; betrokkene is niet de biologische vader. Betrokkene toont niet aan dat deze kinderen afhangen van zijn mantelzorg. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt:

“Verwerende partij motiveert haar weigeringsbeslissing als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of van een ander familielid van een burger van de unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.19 80 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Immers, betrokkene is in de ANG gekend voor zes verschillende feiten. Gelet op de aard en de veelheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving (...)."

Artikelen 43 VW bepaalt:(...).

Artikel 45 VW bepaalt: (...).

De aangevochten beslissing is een absolute miskennis van artikel 43 en 45 VW hogere geciteerd, evenals van het evenredigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel: Er wordt louter verwezen naar 6 vermeldingen in de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) dwz een lijst met de notitienummers van de 'gerechtelijke hits' en telkens een kwalificatie in 1 of twee woorden (2 A4tjes), zonder dat deze vermeldingen enigszins toelaten te onderzoeken of deze meldingen een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" zouden zijn.

Deze zes vermeldingen worden noch in de aangevochten beslissing, noch in het op 27 juli meegedeelde dossier van verwerende partij op enigerwijze toegelicht.

Er kan hier dan ook volmondig verwezen worden naar de motivatie in het arrest nummer 187 290 van 22 mei 2017 gewezen door uw Raad: (...)

"De Raad kan verzoekster volgen waar zij aangeeft dat voormelde motivering niet kan volstaan, opdat er sprake is van een situatie waarbinnen haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Verweerder beperkt zich immers louter te stellen dat verzoekster ten tijde van de bestreden beslissing onder aanhoudingsmandaat stond voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, als dader of mededader. Deze omschrijving van de door verzoekster gepleegde feiten betreft niet meer dan een loutere overname van de officiële kwalificatie van de strafbare feiten waarvan zij wordt beticht, doch de concrete handelingen en precieze feiten ontbreken. Verweerder meent de ernst van de door verzoekster gepleegde feiten klaarblijkelijk louter te kunnen afleiden uit de kwalificatie van de gepleegde feiten als "diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, als dader of mededader", waarbij hij het niet noodzakelijk achtte te verduidelijken dat er aan de feiten omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Dergelijke handelswijze is evenwel bezwaarlijk te verzoenen met de hierboven beschreven rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin de noodzaak tot dergelijke verduidelijkingen wordt benadrukt, zelfs bij strafrechtelijke veroordelingen. Het louter poneren dat bepaalde abstract geformuleerde feiten een zodanige ernst vertonen dat hieruit kan worden afgeleid dat

verzoekster momenteel een gevaar voor de handhaving van de openbare orde betekent, betreft geen concreet onderzoek van verzoeksters individuele situatie. (...) Dergelijke algemeen geformuleerde praktijk doorstaat evenwel niet de toets van de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie HVJ 23 maart 2006, C-400 en achtbaar 03, commissie tegen België). " (RVV, nr 187290 van 22 mei 2017)"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

3.4. In casu verzocht verzoeker om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van partner in een duurzame en stabiele relatie. Verweerder weigert de aanvraag en heeft hierbij toepassing gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat een familielid van een Unieburger/Belgische onderdaan het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde.

3.5. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

3.6. Artikel 45, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1 De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de

gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. [...]”

3.7. In casu werd verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Het gevaar voor de openbare orde wordt als volgt onderbouwd:

- verzoeker is in de Algemene Nationale Databank (hierna: ANG) gekend voor zes verschillende feiten;
- gezien de aard en de veelheid van de feiten blijkt dat *“het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*.

3.8. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat zes vermeldingen in de ANG geenszins toelaten te onderzoeken of deze meldingen getuigen van een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”*. De bestreden beslissing is immers louter beperkt tot een verwijzing naar een raadpleging van de ANG, waaruit blijkt dat verzoeker *“gekend [is] voor zes verschillende feiten”*. Elke verduidelijking aangaande deze *“zes verschillende feiten”* ontbreekt. Er wordt niet vermeld wat de officiële kwalificatie van deze feiten is. Evenmin wordt verduidelijkt of verzoeker voor deze *“zes verschillende feiten”* werd veroordeeld. Enige verduidelijking aangaande de concrete handelingen en de context, die aan deze *“zes verschillende feiten”* ten grondslag liggen, ontbreekt eveneens. Ook het administratief dossier brengt in deze geen enkele verheldering. De door de Dienst Vreemdelingenzaken geraadpleegde ANG bevat anderhalve pagina. Hierbij wordt onder de rubriek *“details van gerechtelijke hits”* een overzicht gegeven van achttien hits, waar voor elke hit een *“notitienummer”* en een *“kwalificatie”* wordt weergegeven. Veelal kan onder de rubriek *“kwalificatie”, “illegale vreemdeling-toegang verblijf/vestiging”* worden gelezen. Verweerder weerhoudt klaarblijkelijk *“zes verschillende feiten”* uit deze lijst. De Raad heeft evenwel het raden naar welke *“zes verschillende feiten”* verweerder precies verwijst. Verweerder achtte het in deze klaarblijkelijk ook niet noodzakelijk nog maar de minste verduidelijking te geven omtrent de precieze aard van de feiten en de omstandigheden die aan deze *“zes verschillende feiten”* ten grondslag liggen. Het louter poneren in de bestreden beslissing dat *“de aard en de veelheid”* van de feiten aantonen dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, is geen afdoende motivering. Verweerder kan bezwaarlijk verwijzen naar *“de aard”* van zes, niet nader gespecificeerde, feiten. De Raad benadrukt nogmaals dat hij slechts het raden heeft naar de precieze aard en ernst van deze feiten. Verweerder heeft ook geen nota overgemaakt en verweert zich dus niet tegen de geuite kritiek. Het enkele gegeven dat verzoeker is gekend voor meer dan één feit, impliceert ook niet zonder meer dat verweerder er niet toe zou zijn gehouden de persoonlijke gedragingen van verzoeker in zijn beoordeling te betrekken.

3.9. De overwegingen in de bestreden beslissing *“Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.”* getuigen van een moraliserend opgestoken vingertje van de verwerende partij en kunnen bezwaarlijk de bestreden beslissing overeind houden, gelet op wat kan worden gelezen in de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet .

3.10. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker aangetoond dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing in gebreke is gebleven een gedegen individueel onderzoek te voeren en afdoende te motiveren waarom verzoeker een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Een schending van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet juncto de formele motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

3.11. Wat betreft het, in de bijlage 20 vervatte, bevel om het grondgebied te verlaten, wordt hierin het volgende gesteld *“Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”* Aldus verbindt verweerder het lot van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf met het lot van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien reeds vaststaat dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, kan het bevel om het grondgebied te verlaten evenmin overeind blijven. Louter ten informatieven titel, wijst de Raad er bovendien nog op dat gedurende de beroepstermijn en termijn van behandeling van een beroep, gericht tegen een beslissing waartegen, overeenkomstig artikel 39/79, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een automatisch schorsend beroep openstaat, geen bevel om het

grondgebied te verlaten kan worden getroffen, wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend (RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

3.12. Aangezien aangevoerde onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen of van het eerste middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA